

Едінью барта, а дрѹгіо майка та на рамена та си, и по благомъ щастю, заминаха безкѣдно скрѹжати атвѣдимъ и страшны те плахени.

Сички те што то видѣха тօмъ чадолюбивыи постѣ-
покъ, зачвдиха се по премнобо: и бни, и тѣхни те по-
томуци, всегда послѣ наричаха сини пѣты по койго пей-
дѣха десбрї та іюноши когато вѣглаха „пелана та на-
благочестиви те сѣнове.“

Таблиця 57.

Мъжество и страхъ.

Фотій и Стѣфанъ, като се врѣфаха Едінъ дѣнь
зѣдно отъ сѹчилише то, чвхъ внезапъ гласове отъ дѣца,
како то се кбреха. Беркы, беркы! Ізвыкасъ Фотій, айде
да идемъ да поглѣдамъ. Не є наша ракота, рече Стѣфанъ:
Айде да си вжрвимъ мирно по пѣтатъ, и да се не мѣ-
шамъ въ кавгъ, защо може да се обжркнемъ, та послѣ
не ще да се бѣкашимъ лѣсно. Ты си страшливъ, рече
Фотій, за това се ксийшъ да идешъ, и оттарчъ аве самъ.

Стѣфанъ си отиде прѣбо сѹдома, и по скѣду
отиде паки во сѹчилище то по бѣгачю: но Фотій кеше
реклъ на сички те дѣца, защо Стѣфанъ є страшливъ, и
присмываха мъ се мнобо. Сега Стѣфани размѣхъ, защо
истинно мъжество се показыва по многого когато претаж-
пвва некой неправедно сѹничиженіе, и защо и в треквва
да се бой отъ нїшо, тбко отъ грѣхъ.

По нѣколко дні послѣ това, Фотій се кжпеше въ
рѣка та сосѣ дрѹги нѣкои соченици и отъ неувиманіе
отиде въ наї джавою то мѣсто: мжчешесе и вѣкаше
за помошь, но на прѣздно. Дѣца та цио то бѣха реклъ на
Стѣфана страшливъ, и злѣзоха сички те вонка отъ водѣ
та, и не щемаха да мъ помѣгнатъ.

Фотій потѣноваше веke кога то Стѣфанъ се склѣче,
и като се фжрлъ во водѣ та, стигна го точно въ мінѣта
та, кога то потѣноваше вѣори пѣты: и сосѣ големъ
трѣдъ го извлѣче вонка и така мъ избави живѣтать.

Фотій и соченици те мъ засрамиша се много, зашо-
то бѣха нарекли Стѣфана страшливъ, и испѣвѣдаха, защо
той кеше наї мъжественъ отъ сички те нїхъ. Дѣца,
нїкогашъ да се не ксите да чините десбрѣ, всегда скаже-
да треперите бѣ стрѣваніе то на злѣ то.